

**„Vreau” – „Poate” – și: „S-a sfârșit”**

„Vreau.” – Conștient că a păcătuit împotriva fratelui său, Esau, - îl înșelase și îl păcălise în mod rușinos -, Iacov a părăsit odinioară casa tatălui său și a fugit la unchiul său, Laban. El a petrecut mulți ani în casa acestui om. Chiar dacă a fost un timp lung, cel în care a stat printre străini, anii absenței sau lungimea timpului n-au putut să repare nedreptatea pe care i-o făcuse fratelui său, nici să-l elibereze de povara care apăsa pe conștiința sa. Inima sa îl condamna, iar timpul n-a șters ghimpele conștiinței. Vina neachitată, care zăcea pe calea sa, rămânea aceeași. Timp de mulți ani, Iacov a purtat peste tot cu sine conștiința păcatului său. Nu există nimic mai jalnic decât o conștiință rea, împovărată de vină! Aceasta face din om un laș. Îl umple teama și fuge din prezența aceluia pe care l-a supărat. „Am auzit glasul Tău în grădină și m-am temut”, a recunoscut Adam când păcătuisese. Păcatul pricinuisese o transformare tristă. Din starea de nevinovăție, care îl lăsase până atunci să se bucure în deplină libertate de prezența lui Dumnezeu, acum ajunsese într-o stare de vinovăție și teamă. Conștient de vinovăția sa, Adam a fugit din prezența lui Dumnezeu și de glasul lui Dumnezeu, pe care nu putea să-l suporte mai mult.

Fiecare copil al lui Adam, orice păcătos nemântuit poartă pretutindeni cu sine o conștiință rea, împovărată de vină, care îl face să fugă din prezența lui Dumnezeu și care îl umple cu spaima morții și o teamă de judecata viitoare, dreaptă, a lui Dumnezeu. Bunăstarea exterioară, savurarea bucuriilor pământești și o față zâmbitoare, toate acestea nu sunt dovezi că nu este așa. Anii nu pot să șteargă vina de pe conștiința ta și chiar dacă te-ai strădui zelos toată viața ta să uiți răul care zace pe drumul tău, vina rămâne totuși aceeași, neschimbată; da, în loc să se micșoreze, ea nu face decât să crească din zi în zi și conștiința ta te face să te sperii la gândul unei întâlniri cu Dumnezeu. Tu fugi de glasul Său.

Iacov se temea să-l întâlnească pe Esau. Conștiința sa îl convingea de păcatul față de fratele său. Când în cele din urmă o întâlnire nu mai era de evitat, pentru Iacov s-a ridicat întrebarea grea: „Cum să mă întâlnesc cu fratele meu?” După felul său obișnuit, el s-a gândit la un plan și a spus: „Îl voi potoli cu darul care ... și apoi voi vedea fața lui; poate mă va primi” (Geneza 32.20). El a trimis un dar înainte, ca să-l potolească pe fratele său. Dar cum se înșelase Iacov în calculul său! Fratele, deși un om nelegiuit, necredincios, s-a dovedit mai nobil, iar în acest caz mai asemănător cu Dumnezeu în felul său de a proceda, decât omul credincios. „Și Esau a alergat să-l întâmpine și l-a îmbrățișat și a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat; și au plâns.” [Geneza 33.4] Esau nu avea nevoie să fie potolit printr-un dar. El l-a iertat de bunăvoie pe fratele său.

Omul, pentru a folosi limbajul lui Iacov, spune în conștientizarea vinei sale înaintea lui Dumnezeu: „Vreau să-L potolesc cu un dar. Vreau să-I ofer ceva, care va pune în ordine problema dintre El și mine. Vreau să pun cu fapte bune temelia unei împăcări cu Dumnezeu. După aceea vreau să-I văd față și poate mă va primi.” Dar, ca și Iacov, omul judecă absolut fals. Dumnezeu nu va fi potolit sau îmblânzit printr-un dar. El a creat o cale de împăcare. Temelia mântuirii este Cuvântul Său. Isus este calea. Omenescul „vreau” nu folosește la nimic. „El ne-a mântuit, nu pentru fapte, *împlinite* în dreptate, pe care le-am făcut noi, ci după propria Sa îndurare, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea Duhului Sfânt.” (Tit 3.5) „Prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi, este darul lui Dumnezeu: nu din fapte, ca să nu se laude nimeni.” (Efeseni 2.8,9) „Am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său.” (Romani 5.10)

Harul lui Dumnezeu se revarsă asupra noastră în jos, printr-un Mântuitor răstignit. Numai de păcătos depinde să I se adreseze Lui cu un „am păcătuit” pregătit de pocăință. Atunci Dumnezeu îl primește, îl iartă și îl mântuiește.

„Poate.” – Astăzi nu există puține suflete care se așază pe o temelie legalist-iudaică. Ei spun că trebuie ținută Legea de la Sinai și se străduiesc să trăiască în conformitate cu ea și să ajungă prin ea în cer.

Dar, firește, este adevărat că Dumnezeu a dat Legea și limbajul Legii sună așa: „Fă aceasta și vei trăi” [Luca 10.28] și „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” [Ezechiel 18.20]. Și Pavel spune: „Legea este sfântă și porunca este sfântă și dreaptă și bună” [Romani 3.12]. Iar pentru că Legea este „spirituală”, „dar eu sunt carnal, vândut păcatului”, Legea nu poate decât să mă declare vinovat, să mă condamne. Ea îmi arată ca într-o oglindă cum sunt și ce am făcut; ea mă apreciază așa cum sunt, dar ea nu are niciun mijloc să mă ajute în nenorocirea mea. Într-adevăr, prin Lege „vine cunoștința păcatului”, dar ea nu face cunoscută nicio putere pentru a și ține poruncile lui Dumnezeu. „De aceea, din faptele legii, nici o făptură nu va fi îndreptățită înaintea Lui, pentru că prin lege vine cunoștința păcatului.” (Romani 3.20)

Poporul Israel (prin faptul că el nu se cunoștea pe sine însuși) voia să țină legământul Legii. Cuvântul său a fost: „Tot ce a zis DOMNUL vom face și vom fi ascultători!” (Exodul 24.3,7; 19.8) De trei ori și-au reluat afirmația solemnă. Fatală poziție în care poate să se așeze un păcătos! Rezultatul nu poate să fie decât înfrângere totală. Abia urcase Moise pe munte și copiii lui Israel au făcut un vițel de aur și i-au dat cinste dumnezeiască. Ei au încălcat Legea încă înainte ca ea, gravată în tablele de piatră, să fi ajuns la ei. Când Moise a văzut ce s-a petrecut, el i-a vorbit poporului: „Ați păcătuțit cu un mare păcat. Și acum mă voi sui la DOMNUL: poate voi face ispășire pentru păcatul vostru” (Exodul 32.30). Intenția sa era sinceră și bună, iar inima sa îl împingea să intre în spărtură pentru iubitul său popor. Și Moise i-a spus DOMNULUI: „Vai! poporul acesta a păcătuțit cu un mare păcat și și-au făcut un dumnezeu de aur! Și acum, dacă le vei ierta păcatul..., iar dacă nu, șterge-mă, Te rog, din cartea Ta pe care ai scris-o.” (Exodul 32.31,32) Dar cum a răspuns Dumnezeu? Așa cum numai El putea să răspundă, corespunzător intransigentei dreptăți a sfintei Sale Legi, sub care stătea poporul Său vinovat. „Și DOMNUL i-a zis lui Moise: „Pe cel care a păcătuțit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea.” (Versetul 33).

Acesta este principiul Legii și vai de sufletul care nu se așază pe această temelie! „Poate” al lui Moise n-a ajutat la nimic. Legea nu putea fi anulată. „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” „Pentru că toți cei care sunt din faptele legii sunt sub blestem, pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în cartea legii, ca să le facă»”; (Galateni 3.10). Stând pe bază legalistă, înseamnă: a sta sub blestem și niciun „poate” al vreunui Moise nu poate schimba ceva la aceasta.

„S-a sfârșit!” – Dumnezeu să fie veșnic laudat pentru că există Unul prin care cauza păcătosului a fost decisă milostiv! „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.” (Ioan 3.16) Ce minunată este deosebirea! Nu acest „vreau” al unui Iacov sau „poate” al unui Moise obține pentru noi eliberarea de păcat și de moarte, nu, ci este acțiunea plină de har a Aceluia față de care am păcătuțit. Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu și Isus a venit pe acest pământ în asemănare cu carnea păcatului, ca să ia asupra Sa păcatele noastre și să le poarte pe lemnul blestemat. El „ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: «Blestemat este oricine este atârnat pe lemn!»” (Galateni 3.13). La cruce a curs scumpul Său sânge. Acolo a făcut El ispășire pentru păcatele noastre, ca să îndepărteze mânia aprinsă a dreptății divine de la toți cei care cred în El. El a strigat, murind: „S-a sfârșit!”

Când Isus urca spre Golgota, n-a existat niciun „poate” pe buzele Sale, ca în cazul lui Moise. Cuvântul Său a fost: „Pentru aceasta am venit în ceasul acesta”. El Și-a făcut fața ca de cremene, ca să înfăptuiască lucrarea incredibil de grea, pe care Tatăl I-o dăduse, lucrarea de ispășire. La cruce El L-a glorificat pe Dumnezeu în ceea ce privește păcatul și pentru noi a câștigat o mântuire veșnică. Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21).

Scumpe cititor! Dacă încă nu-L cunoști pe Hristos, atunci depinde acum de tine să te folosești de binecuvântările acestei lucrări a Sa. Totul este făcut. Lucrarea este isprăvită. „Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți.” [Evrei 10.14] Hristos a murit. Hristos

Samenkörner (Neue Folge 20) 1926

a înviat. Hristos este încununat cu slavă și onoare. Dumnezeu este absolut satisfăcut, da, glorificat. Din partea ta sunt necesare acum numai o venire și o credință simplă în Domnul Isus și totul este în ordine. Acceptarea lucrării lui Hristos conține tot ce are păcătosul nevoie și tot ce are Dumnezeu de dat. Femeii păcătoase din Luca 7, Domnul Isus i-a spus odinioară cuvântul simplu, dar așa de minunat: „Credința ta te-a mântuit. Du-te în pace!” Același cuvânt vrea să ți-l spună și ție astăzi.

---

Titlul original: „Ich will” – „Vielleicht” und: „Es ist vollbracht”  
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*